

บทที่ 1

นางฟ้ากับดาราตัวประกอบ

กฤษฎราเกลียดเลขสองที่สุดเกลียดมากกว่าเลขทุกตัว ทุกครั้งที่เห็นเลขนี้มันทำให้เธออารมณ์ขึ้นทุกที เพราะว่ามันหมายถึงความพ่ายแพ้ บางคนอาจจะชื่นชมเธอว่าเป็นอันดับสองก็ดีแล้ว ยิ่งไงก็ดีดีกว่าที่สามสี่ห้าแบบนั้นก็อาจจะใช่ แต่ใครจะรู้ว่าเธอกับอันดับที่สองนี้มีความหลังอันเจ็บปวดร่วมกันมาทั้งชีวิต

เริ่มตั้งแต่รุ่นพ่อแม่ก็แล้วกัน

กฤษฎราเป็นลูกสาวคนเดียวของบ้าน มีพี่ชายหนึ่งคนคือกฤษณ โดยบิดากับมารดาตั้งชื่อเล่นของเธอกับพี่ชายไว้อย่างไฮโซว่า 'คริสซี่' กับ 'คริส' ทั้งที่ไม่ได้มีบรรพบุรุษฝ่ายไหนเป็นชาวตะวันตกมาก่อน ส่วนบิดากับมารดาของเธอคือเจษฏาและไพริน เจษฏาเป็นเจ้าของบ่อพลอยที่ใหญ่ที่สุดในภาคตะวันออกของประเทศ ส่วนไพรินเป็นนักออกแบบอัญมณีมืออาชีพ มีเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมต้นคนหนึ่งชื่อ 'เพียงฟ้า' ซึ่งเป็นนักออกแบบอัญมณีมือหนึ่ง ต่อมาได้เจอกับทายาทเจ้าของธุรกิจอัญมณีชื่อดังคือ 'ปรีชญ์' หลังจากทั้งสองคนแต่งงานกันแล้วก็มีลูกสาวคนเดียวชื่อว่า 'ปลายฟ้า'

ก่อนที่มารดาของเธอจะตัดสินใจแต่งงานกับบิดาก็เคยทำงานที่เดียวกันกับเพียงฟ้ามาก่อนในตำแหน่งนักออกแบบอัญมณีเหมือนกัน แต่มารดาของเธอเป็นรองอีกฝ่ายมาตลอด กระทั่งเรื่องความรักก็ยังไม่สามารถเอาชนะได้ ไพรินหลงรักปรัชญ์ แต่เพราะเพื่อนสนิทกับผู้ชายที่แอบชอบรักกันจึงต้องตัดใจ แล้วไปแต่งงานกับเจษฎาเจ้าของบ่อพลอยหน้าตาชื่อบ๊องคนหนึ่ง กระทั่งมีโซ่ทองคล้องใจคือกฤษณและกฤษรา

ว่ากันตามตรงแล้วไพรินนั้นมีคุณสมบัติและรูปลักษณ์ที่เพียบพร้อมไม่ได้ด้อยกว่าใครเลย เพียงแต่หากนำมาเปรียบเทียบกับดอกไม้งามที่นำทะเลาะนอมอย่างเพียงฟ้าแล้วผู้หญิงคนอื่นก็กลายเป็นดอกไม้ข้างทางไปโดยปริยาย แต่ถึงอย่างนั้นทั้งสองคนก็ยังคบหากันเป็นเพื่อนสนิทเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เพราะอย่างไรแล้วการตัดสินใจแต่งงานกับเจษฎาก็ไม่ใช่เรื่องที่ผิดพลาดของไพริน ในเมื่อต่างคนก็ต่างมีความสุขกับชีวิตของตัวเอง จึงไม่มีใครโทษใครหรือแค้นใคร

จะมีก็แค่คนเดียวเท่านั้น

เธอเอง 'นางสาวกฤษรา พลอยในบ่อ' ที่อิจฉา 'นางสาวปลายฟ้า วงศ์มณีสกุล' ตั้งแต่เกิด!

"คริสซี่เจ็บปากเธอจ๊ะ" เสียงใสๆ ของปลายฟ้าดังขึ้นทำให้กฤษรา หลุดออกจากห้วงความคิดชั่วร้ายของตนเอง หญิงสาวแค่นัยมสั่งให้ปลายฟ้า แล้วส่ายหน้าไปมา

"รู้สึกปวดท้องนิดหน่อยนะ แล้ววันนี้ปลายฟ้าไม่ไปไหนเธอ" กฤษราถามเพื่อนกลับ ความเป็นไปของปลายฟ้ามักจะอยู่ในสายตาของเธอเสมอ ทั้งสองคนเรียนโรงเรียนเดียวกันมาตั้งแต่อนุบาล ตอนเด็กๆ เพียงฟ้ามักจะต้องบินไปต่างประเทศจึงนำปลายฟ้ามาฝากไว้กับไพริน เด็กทั้งสามคนจึงโตมาด้วยกัน กระทั่งกฤษณเข้ามหาวิทยาลัยก็ถูกส่งให้มาเรียนที่กรุงเทพฯ โดยมี 'ย่าพร้อม' มารดาของเจษฎารับอาสาขึ้นมาดูแลให้ จากนั้นไม่นาน

กฤษรากับปลายฟ้าก็ตามขึ้นมาเรียนที่กรุงเทพฯ ด้วย กลายเป็นว่าทั้งสองคน
จึงต้องอยู่โรงเรียนเดียวกันตลอด ดีหน่อยตรงที่ปลายฟ้ากลับไปอยู่บ้าน
ของตัวเองแล้ว ทำให้กฤษราไม่มีพื้นที่หายใจจากการที่ถูกเปรียบเทียบบ้าง

แต่ก็มีไม่เยอะหรอกนะ

"วันนี้ว่าง แต่พรุ่งนี้ต้องไปทานข้าวกับคุณพ่อคุณแม่ ปลายฟ้าล้นอยู่ว่า
จะได้รางวัลอะไรที่ทำคะแนนสอบเข้าได้เป็นอันดับหนึ่ง" รอยยิ้มของปลายฟ้า
ทำให้กฤษราแอบเบ้าปากในใจ ก็สอบได้ที่หนึ่งมาตลอดชีวิตยังจะล้นของรางวัล
อะไรอีก สิ่งที่มีมนุษย์ทุกคนฝันอยากจะมีปลายฟ้าก็มีหมดแล้ว เป็นเธอ
ต่างหากที่ล้นว่าชาติไหนจะทำคะแนนแข่งปลายฟ้าได้ ยิ่งตอนนี้เรียน
คนละสาขายังเปรียบเทียบกันยาก ในเมื่อเรื่องเรียนเอาชนะไม่ได้ก็น่าจะ
มีเรื่องอื่นให้เอาชนะอีก ใช้เวลานี้น้อยๆ คิดไปดีกว่า

"ปลายอยากได้อะไรล่ะ"

"ปลายไม่อยากได้อะไรหรอก แค่อยากให้คุณพ่อคุณแม่อยู่บ้านบ้าง"
ทั้งสายตาและวิธีการพูดของปลายฟ้าช่างน่ารักน่าชมไปหมด ผู้หญิง
ตัวเล็ก ๆ ผิวขาวบริสุทธิ์ นิสัยดี สวยทั้งหน้าตาทั้งกิริยามารยาท
อย่างกับหลุดออกมาจากในวรรณคดี เทียบกับกฤษราแล้วเธอเหมือนกับ
นางร้ายตัวประกอบไปในทันที

หะ! ไม่อยากได้อะไร ทำตัวเป็นนางเอกในละครเลยนะ

"ทำไมปลายไม่ไปเรียนต่อที่โน่นล่ะ น่าเพียงจะได้ไม่ต้องไปๆ มาๆ"

กฤษราแฉะ มารดาของปลายฟ้าใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ต่างประเทศเพราะ
เพิ่งไปเปิดตลาดอัญมณีที่นั่น ส่วนบิดาถึงจะอยู่ที่นี้แต่ก็ทำงานหนักทุกวัน
จนแทบไม่ได้กลับบ้าน

"ไม่เอาหรอก ปลายคิดถึงคริสซี่กับน้ำไฟ ที่คริสซี่กับลุงแจชด้วย"

ปลายฟ้าทำเสียงหงุดหงิดเหมือนที่ชอบทำประจำ คนที่บ้านเธอมักจะมอง
ปลายฟ้าด้วยสายตารักใคร่เอ็นดูทุกที แต่สำหรับเธอนะเธอ อารมณ์แบบนี้

เรียกได้อย่างเดียวว่า 'แอ็บ'

คนอะไรจะมาติดครอบครัวของคนอื่นมากกว่าครอบครัวของตัวเอง พยายามจะแย่งความเป็นที่หนึ่งไปจากเธอทุกเรื่องแบบนี้ บอกให้ไปอยู่กับแม่ตัวเองที่เมืองนอกก็ไม่ไป ไม่มีปลายฟ้าสักคนเธอคงเป็นที่หนึ่งได้ไม่ยาก

"คิดถึงก็โทรหาได้ ไม่เห็นเป็นไรเลย" หญิงสาวว่า

"ไม่เอาอะ ไม่อยากไป ไม่มีเพื่อน คริสซี่ก็รู้ว่าปลายสนิทกับคนยาก"

กฤษราแอบเบ้าปาก ถ้าคนอย่างปลายฟ้าสนิทกับคนยากแล้วคนแบบเธอ คงจะเป็นพวกต่อต้านสังคม ชอบแยกตัวโดดเดี่ยวแน่ๆ ตั้งแต่เล็กจนโต เธอก็เห็นว่าแม้แต่คนอยากเข้าใกล้ปลายฟ้ากันทั้งนั้น ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง หรือ เพศที่สาม คนสูงวัย เด็ก หรือแม้กระทั่งพวกสัตว์เลี้ยงยังชอบเข้าใกล้ ปลายฟ้าเลย

แม้แต่ย่าพร้อมเองก็ชอบปลายฟ้ามากถึงขนาดอยากจะได้มาเป็นหลานสะใภ้ โชคยังดีที่พี่ชายของเธอมีหัวใจอยู่บ้างถึงได้บอกย่าว่าเห็นอีกฝ่ายเป็นเหมือนน้องสาวคนหนึ่ง ถ้าปลายฟ้าต้องมาเป็นพี่สะใภ้ของเธอจริงๆ ชาตินี้ทั้งชาติเธอคงต้องติดกับคำว่าอันดับสองอย่างนี้ไปตลอด

"เออ จะว่าไปแล้วปลายมีข่าวดีที่ยังไม่ได้บอกคริสซี่" ใบหน้าสวยอมยิ้มเล็กน้อยก่อนจะยื่นเอกสารบางอย่างให้กับกฤษรา หญิงสาวรับมาดูสักพักก็หน้าซีด

"ย้ายสาขา?"

"ใช่จ้ะ ปลายรู้สึกเสียใจมากที่คริสซี่ชอบเข้าสาขาเดียวกับปลายไม่ได้ ปลายเลยทำเรื่องขอย้าย เราจะได้เรียนด้วยกันอีกแล้วนะ" หน้าตาดีอกดีใจของปลายฟ้าทำให้กฤษราอยากจะกระซอกแม่ที่มามาตบให้หายแค้น เธออุตสาห์แอบเลือกสาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมเพราะคิดว่ายังงัยปลายฟ้าก็คงไม่มีทางตามมา เธอจำได้ว่าเพื่อนสาวที่นำราคาของเธอบอกเสมอว่าตัวเองอยากเป็นนักออกแบบอัญมณีเหมือนมารดา

แล้วจะตามมาทำ...เพื่อ?

"ปลาย คริสซี่ปวดท้อง อยากเข้าห้องน้ำหน่อย เตียวมานะ" กฤษราว่า ก่อนจะรีบเดินออกไปทันที เอกสารของปลายฟ้าอยู่ในมือเธอ ของอันตรายนแบบนี่ต้องกำจัด หลังจากตัดบทเดินออกมายังไม่ทันถึงห้องน้ำหญิงสาวก็ทนไม่ไหวรีบฉีกกระดาษนั้นแล้วโยนทิ้งถึงขยะ

"คิดจะเป็นปลิงเกาะฉันไปตลอดชีวิตหรือไง อยู่ที่ของหล่อนนั่นแหละ ดีแล้ว ถึงขยะ ฮ่าๆ" ร่างบางยีนหัวเราะอยู่คนเดียวอย่างสะใจก่อนจะหันไปเห็นผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่งในชุดนักศึกษากำลังยืนมองเธอด้วยสายตาเรียบนิ่ง

ความอายทำให้เธอตัวชาไปหมด นี่มันวันอะไรกันเนี่ย หลังจาการู้สึกว่าไม่สามารถทนอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ได้ หญิงสาวก็โทรไปบอกปลายฟ้าว่าอาการปวดท้องของเธอยังไม่ดีขึ้นจึงขอกลับบ้านก่อนโดยไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายถามถึงเอกสารที่เธอหน้าด้านฉีกทิ้งมามีมาด้วย

ไม่มีเอกสารก็ไม่สามารถย้ายสาขาได้ อยู่ในโลกเจ้าหญิงของหล่อนไปเถอะยะยายปลายฟ้า ไม่ต้องตามมาอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง

ไม่รู้ว่าจะอะไรที่ทำให้เซนรู้สึกติดใจกับภาพที่เห็นเมื่อสักครู่เป็นอย่างมาก เขาถึงขนาดเดินไปดูว่าเศษกระดาษที่ผู้หญิงทำทางสติไม่ดีคนนั้นฉีกทิ้งคืออะไร ต้องเป็นคนแบบไหนกันถึงฉีกกระดาษแล้วโยนลงในตะกร้าเก็บลูกบาสเกตบอลเพราะคิดว่าเป็นถึงขยะ ชายหนุ่มลั้งเลใจอยู่ชั่วครู่ก่อนหยิบเศษกระดาษนั้นมาดู แล้วก็พบว่ามันเป็นเอกสารคำร้องขอย้ายสาขาที่ได้รับการเซ็นชื่ออนุมัติแล้ว ดูท่าจะเป็นของสำคัญแบบนี้ทำไมถึงเอามาทิ้งได้

'ปลายฟ้า วงศ์มณีสกุล' ชื่อเจ้าของเอกสารที่จะยื่นคำร้องขอย้ายสาขาจากสาขาการออกแบบอัญมณีไปยังสาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม

ใบหน้าหล่อเหลาขมวดคิ้ว

เกี่ยวกับตรงไหนเนี่ย...

"เซน ไหนตะกร้าวะ" เสียงเรียกจากด้านหลังดังขึ้น เซนหันกลับไปมองก็เห็นเพื่อนสามคนกำลังเดินมาทางนี้

"อยู่นี่" ชายหนุ่มชูตะกร้าให้เพื่อนดู

"มาเอาตะกร้าแค่นี้นานเป็นชาติ นึกว่าคุณชายเซนโดนผู้หญิงหิ้วไปแล้วเสียอีก" ทั้งสามคนและเซนเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่มัธยม คนแรกเป็นหนุ่มหน้าโหดหัวโจกของกลุ่ม คอยรวมทุกคนเอาไว้ด้วยกันเสมอ ชื่อว่า 'ธันวา' คนที่สองเป็นหนุ่มหน้าสวยเข้ากับคนได้ทุกประเภทโดยเฉพาะผู้หญิง ชื่อว่า 'นิกกี้' ส่วนคนสุดท้ายเป็นคนที่มีสติที่สุด คอยแก้ปัญหาให้ทุกคนและมีความรับผิดชอบที่สุด ชื่อว่า 'ธนดล'

"ไม่มีหรอกเรื่องแบบนี้" เซนว่าปลางสายหน้า หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงไม่เข้าใจมุกตลกของธันวา แต่อยู่ด้วยกันมานานทำให้เข้าใจว่าเรื่องเพ้อเจ้อแบบนี้เป็นเรื่องปกติที่ทุกคนจะสามารถแซวกันได้

"ชื่อได้น่ารักแบบนี้ เมื่อไหร่โรบอตบอยของพวกเราจะมีแฟนสักที" คราวนี้นิกกี้ก็เป็นคนพูดบ้าง หากเป็นประสบการณ์เรื่องผู้หญิง ในกลุ่มนี้นิกกี้คงจะเป็นคนที่ผ่านการมีความรักมาอย่างโชกโชนที่สุด เขาเคยทำสถิติคบผู้หญิงที่เดียวห้าคนโดยไม่โดนแต่ละคนจับได้เป็นเวลาสองเดือน จากนั้นก็ยุ่งเหยิงละเทะจนลำดับเหตุการณ์ไม่ถูก รู้แต่ว่าผลสุดท้ายเขาก็ถูกผู้หญิงทุกคนหนีไปเจอกันทั้งหมดแล้วก็ผลัดกันตบนิกกี้คนละที หลังจากนั้นเป็นต้นมาเสือหนุ่มก็หันมาคบทีละคนอย่างประมาณตน

พี่วะ!

นิกก็ถลาไปข้างหน้าพร้อมๆ กับการเจ็บหนีบบนศีรษะ พอหันกลับไปมองก็พบว่า เป็นมือของธันวานั่นเอง

"อะไรวะ!"

"ไอ้โง่ เชนมีแฟนแล้วกลุ่มเราก็ดาวน้ดิวะ ทุกวันนี้ที่สาวๆ กรีดตอเนเรา เล่นบาส กินข้าว ไปเที่ยว ขนาดนั่งหายใจยังมีคนแอบถ่ายรูป คิดว่าเป็นเพราะอะไร"

"ก็ไอ้เซินโง่"

"เออ เพราะฉะนั้นไม่ต้องให้มันมีแฟนหรอก อยู่เป็นอาหารตาให้สาวๆ ต่อไป พวกเราจะได้ฟังไปบุญด้วย" ธันวาพูดด้วยน้ำเสียงปลื้มอกปลื้มใจ รวากับตัวเองเป็นคนเลี้ยงเพื่อนคนนี้มาให้ดูดีและเพียบพร้อมขนาดนี้

เซินไม่ใช่แค่หน้าตาดี แต่ยังเรียนเก่ง เล่นกีฬาที่เก่ง ไหนจะฐานะทางบ้านที่แม่จะไม่ไ้หมหาเศรษฐีแต่ก็เป็นทีนับหน้าถือตาไม่น้อย บิดาของเซินเป็นผู้พิพากษา ส่วนมารดาเป็นอธิการบดีของมหาวิทยาลัยที่พวกเขาเรียนอยู่นั่นเอง

"สาวๆ ก็มองเซินปะวะ ไม่ใช่พวกแก" ธนดลแย้งขึ้นหลังจากเงียบมานาน "ไม่รู้ว่าคุณสองคนนี่มาได้ยังไงตั้งหลายปี วุ่นวายแต่กับเรื่องไร้สาระกับเรื่องผู้หญิง"

"เฮ้ย อย่าเหมารวม ฉันหน้าดีเป็นที่สองรองจากมันนะ" นิกก็ชี้ไปทางเซิน

"อ้าวไอ้นิกก็ ทำไม หน้าฉันมันไม่ดีตรงไหน" ระหว่างที่ธันวากับนิกก็กำลังทะเลาะกันเซินก็ส่ายหน้าแล้วเดินถือตะกร้าออกไป เศษกระดาษยังอยู่ในมือของเขา ถ้าเอาไปต่อกันก็น่าจะพออ่านได้อยู่ เขาคิดว่าจะเอากาวติดสักหน่อยแล้วเอาไปให้ฝ่ายธุรการเอาไปคืนเจ้าของจะดีกว่า

"อ้าว ไอ้เซินเดินไปแล้ว" ธันวาร้องก่อนจะวิ่งตามเพื่อนไป ชายหนุ่มทั้งสี่คนเมื่ออยู่ด้วยกันแล้วยอมเป็นเป้าสายตาเนื่องจากออร่าความดูดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออยู่กับเซิน

ปลายฟ้าเครียดมากเมื่อพบว่าเอกสารคำร้องขอเปลี่ยนสาขานั้น

หายไป เมื่อกลับมาถึงบ้านเธोजึงโทรปรึกษาเรื่องนี้กับเพียงฟ้า แต่ก็ได้คำตอบที่ไม่ค่อยจะดีเท่าไรนัก

"แม้ว่าปลายติดคริสซี่มากไป เรื่องเรียนของเราควรเลือกที่เราชอบถึงจะถูก" สำหรับเพียงฟ้าแล้วงานออกแบบบัณฑิตคือชีวิตของเธอ เต่าว่าคงเป็นชีวิตของปลายฟ้าด้วย โดยเฉพาะเธอมีปลายฟ้าเป็นลูกสาวเพียงคนเดียว

"เรื่องออกแบบปลายฝึกเองได้นี้คะแม่ แต่คริสซี่มีคนเดียว หาที่ไหนไม่ได้แล้วนะคะ" ปลายฟ้าทำเสียงอ่อน เธอเคยทำแบบนี้ตอนที่ขอมารดา ย้ายไปเรียนกับภกฤษรา แม้ว่าจะบ่นนิดหน่อย แต่พอเธอทำเสียงอ่อน เสียงหวานในที่สุดอีกฝ่ายก็ยอม

"ก็เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันอยู่แล้วนี่ คิดถึงคริสซี่ปลายก็ไปหาได้ อันที่จริงแม่ไม่อยากให้ปลายย้ายตั้งแต่แรก ในเมื่อเอกสารหายไปแล้วก็ไม่ต้องย้ายแล้ว เชื่อแม่นะ" เพียงฟ้าว่า เธอไม่ค่อยมีเวลาคุยกับปลายฟ้ามาก ดังนั้นปลายฟ้ายังไม่ทันตอบอะไรเธอก็ขอตัวไปประชุมต่อ

หญิงสาวค่อยๆ วางโทรศัพท์มือถือลงบนเตียงแล้วเอนกายลงนอน มองเพดานเหมือนที่ทำบ่อยๆ เวลาที่อยู่คนเดียว ห้องนอนที่แสนใหญ่โต บ้านหลังใหญ่ที่กว้างขวางจนแทบเดินไม่ทั่ว แต่คนที่อยู่ในนี้มีเธอคนเดียว

"เบื่อ" ปลายฟ้าพึมพำออกมา

นัดทานข้าววันพรุ่งนี้ แต่จนปานนี้มารดาของเธอยังประชุมอยู่เลย ดูที่ว่าพรุ่งนี้ก็อาจจะมีแค่เธอคนเดียวที่นั่งอยู่ในร้านอาหารหรู อานการ์ด สรรเสริญเยินยอของบิดามารดา ได้ของขวัญแพงๆ จากนั้นก็เหมือนเดิม กลับมานอนที่บ้านร้างหลังนี้คนเดียว

ปลายฟ้าหลับไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ตื่นขึ้นมาอีกทีก็เป็นเวลาเกือบเที่ยงแล้ว ที่จริงวันนี้เธอมีเรียน แต่พอมารดาบอกว่าจะไปทานข้าวด้วยกัน เธอจึงบอกว่าไม่มี สุดท้ายเธอก็เห็นแค่ข้อความจากผู้ปกครองทั้งสองว่า

ต่างติดงานและไม่สามารถไปทานข้าวด้วยได้แล้ว
เป็นแบบนี้จนชินแล้ว

Kris : ก๊อกกๆ

ข้อความหนึ่งแจ้งเตือนมา เมื่อปลายฟ้าดูก็เห็นว่าเป็นแชตกลุ่มสามคน
ของเธอ กฤษณ แล้วก็กฤษรา หญิงสาวรีบพิมพ์ข้อความตอบกลับทันที
แต่ก็มีคนเร็วกว่าเธอ

Krissy : ก๊อบบ้าไรพีคริส จะพูดอะไรก็พูด

จากนั้นกฤษณก็ถ่ายรูปกระเป๋าสองใบมาให้ดู เป็นกระเป๋าสองใบแบรินด์เนม
ที่เหมือนกันแต่คนละสี มีสีขาวใบหนึ่งและสีแดงใบหนึ่ง

Kris : ชื่อกระเป๋าสองใบ ให้คนละใบ

Krissy : เอาสีขาว

Kris : สีขาวของปลาย

Krissy : แล้วมาถามทำไมเนีย

Kris : อ่านดีๆ ไม่ได้ถาม บอกว่าชื่อให้คนละใบ You know?

เมื่ออ่านแล้วปลายฟ้าก็เฟลออกหัวเราะออกมาอย่างมีความสุข หาก
ไม่มีกฤษราและครอบครัวอยู่เธอจะเป็นยังไง ตั้งแต่จำความได้ ถ้าจะ
พูดถึงเรื่องความสุขเธอก็นึกได้แต่ตอนที่อยู่บ้านของไพรินที่ต่างจังหวัด
เท่านั้น

อย่างน้อยเธอก็ยังมีครอบครัวนี้เป็นครอบครัว ไม่เห็นเป็นไรเลย

PlaiPlai : ขอขอบคุณมากค่ะ

ปลายฟ้าพิมพ์ตอบไปก่อนจะเตรียมแต่งตัวออกไปเรียนหนังสือวันนี้เธอบอกกับภุชราเอาไว้ว่าต้องไปทานข้าวกับที่บ้าน เพราะฉะนั้นเธอเลยออกไปทานข้าวเย็นที่บ้านของเพื่อนไม่ได้ หากไปทุกคนก็จะรู้ว่าเธอถูกทิ้ง เธอไม่ยอมให้ใครเห็นว่าเธอน่าสงสาร การเป็นคนน่าอิจฉาก็ย่อมดีกว่าเป็นคนน่าสงสารไม่ใช่หรือไง

หญิงสาวขับรถหุที่บิดามารดาซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดปีที่แล้วมาที่มหาวิทยาลัยท่ามกลางสายตาดูใจของคนอื่น ปลายฟ้ารู้สึกดีอย่างประหลาด เธอชอบเวลามีคนมองมาที่เธอด้วยสายตาดูใจ สายตาแบบเดียวกับที่ภุชรามอง

"แกดูคนนั้นดี สวยเนอะ เป็นลูกคุณหนูด้วยนะ สงสัยจะได้เป็นดาวมหาวิทยาลัยปีนี้แน่เลย" เสียงซุบซิบนั้นไม่ได้ดังมาก แต่ก็พอที่จะทำให้คนฟังได้ยิน ปลายฟ้าทำหน้านิ่งแล้วเลือกที่จะนั่งลงบนโต๊ะคนเดียว แต่ไม่นานนักก็มีคนเข้ามาทำลายความสงบ

"ปลายมาด้วยเหรอ นึกว่าไม่มา เห็นบอกว่ามีธุระไม่ใช่เหรอ" เพื่อนผู้หญิงสาขาเดียวกับเธอพูดขึ้นพร้อมหย่อนกายลงนั่งตรงข้าม ปลายฟ้าส่งยิ้มให้ก่อนจะตอบ

"พอดีนัดคริสซี่เอาไว้แต่โดนเทนะ"

"คริสซี่? อ้อ ผู้หญิงที่ใส่กระโปรงสั้นๆ ที่ชอบอยู่กับปลายนี่นะ"

"คริสซี่เป็นเพื่อนสนิทปลายนะ" ปลายฟ้าว่า

"แปลกดีนะ เหมือนคนละไลฟ์สไตล์เลย ทำไมสนิทกันได้ ปลายออกจะเรียบร้อย" ในสายตาของคนอื่นภุชราเหมือนพวกที่บ้าแบรนด์เนม แต่งตัวจัด สายตาก็ดูไม่เป็นมิตรกับใคร ถึงจะหน้าตาดีแต่ก็ดูหยิ่งจนไม่มีใครกล้าเข้าไปคุยด้วย ต่างจากปลายฟ้าที่ดูยังไงก็เป็นมิตรน่าคบหากว่า

บทที่ 2

นางฟ้ากับเทวดา

ข่าวซุบซิบเรื่องของปลายฟ้ากับเซนต์ไปทั่วมหาวิทยาลัยในเวลาไม่นาน ต่างคนต่างพูดกันไปว่าหนุ่มหล่อขวัญใจสาว ๆ ทั้งมหาวิทยาลัยกำลังตามจีบสาวสวยไฮโซอย่างปลายฟ้า ขนาดเว็บบอร์ดของมหาวิทยาลัยยังมีคนตัดต่อรูปของทั้งสองคนเอามาคู่กันต่าง ๆ นานา พวกผู้หญิงตอนแรกก็พากันโวยวาย แต่พอเห็นตัวจริงของหญิงสาวที่เป็นข่าวแล้วก็ต่างพากันยกธงขาว

สวยขนาดนี้ก็ไม่แปลกหรอกที่เซนต์จะชอบ

แม้แต่แก๊งเพื่อนของเซนต์ก็ยังเกาะติดสถานการณ์ดังกล่าวเป็นระยะๆ โดยคนที่เป็นอย่างนี้ได้สนใจเรื่องที่เกิดขึ้นเลย มิหนำซ้ำยังนั่งต่อเลโก้ อย่างสบายใจ

"โรบอตบอย ไปรู้จักคุณหนูปลายฟ้าได้ยังไง" ธันวาทามขึ้น

"ปลายฟ้า วงศ์มณีสกุลนะเหรอ"

"โหย มาทั้งชื่อ-นามสกุล สงสัยจะมีโอกาส"

"ไอ้ธัน เซนต์มันก็จำชื่อนามสกุลของคนที่เคยเรียนห้องเดียวกับเราได้แทบทุกคน พิเศษตรงไหนวะ" นิกก็เถียง จากนั้นทั้งสามคนที่กำลัง

ยื่นสอปากคำเซนอยู่ก็พยักหน้าพร้อมกัน ไซ้แล้ว เซนความจำดีเลิศ เหมือนมีพื้นที่สี่เทราไปต่ออยู่ในสมอง

"เงินถามตรงๆ แกชอบเขาหรือ คุณหนูปลายฟ้านะ" ธันวาทามขึ้นอีก "เปล่า"

"โอเค ัจฉบ" ธนดลสรุป ถ้าเซนบอกว่าไม่ก็คือไม่ เพื่อนของเขาคนนี้ มักจะพูดความจริงเสมอ และความจริงนั้นก็ตรงกับความรู้สึกลด

"แล้วไปทำอิท่าไหนถึงลือกันทั่วแบบนี้" สิ่งที่ธนดลสงสัยคือเรื่องนี้ ต่างหาก ปกติเซนแทบจะไม่คุยกับผู้หญิงเลยด้วยซ้ำ พวกผู้หญิงที่เข้ามาหา ก็มักจะเข้ามาไม่ถึงตัวเพราะเซนอยู่กับเพื่อนตลอด หรือหากอยู่คนเดียว ก็เป็นสถานที่เงียบๆ ที่ไม่ค่อยมีคน ดังนั้นหากเกิดภาพที่เพื่อนของเขา คุยกับผู้หญิงก็เป็นภาพที่หาดูได้ยากมาก

เซนเล่าเรื่องสั้นๆ ที่เจอมาให้เพื่อนฟัง ตัวเขาเองไม่เห็นว่าจะมีอะไร แปลก ก็เลยไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมคนอื่นถึงต้องสนใจขนาดนี้ด้วย

"โต่ว ไม่มีอะไรเลยนี่หว่า"

"นี้จะเลิกถามกันได้แล้วไซ้ไหม ไม่มีสมาธิเลย" เซนว่า

"เออๆ ไม่ถามแล้ว ไม่สนุกละ ไปหะนะก็ ไปหลีสาวกัน"

ไม่นานเรื่องก็เงียบไปเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นจนถึงช่วงที่ต้อง แข่งขันดาวเดือนของมหาวิทยาลัย เซนถูกหลอกแถมบังคับให้เป็นตัวแทน คณะไปแข่ง เจ้าตัวคิดว่าง่าย ๆ ว่าแกลังทำอะไรห่วยๆ ไปจะได้ไม่ชนะ ดังนั้น เขาจึงโชว์ความสามารถพิเศษคือการจัดดอกไม้โดยเอาหญ้าชนิดต่างๆ มาปักๆ ลงไปในแจกันอย่างไม่มีศาสตร์หรือศิลปะอะไรทั้งนั้น

ผลสรุปออกมาว่าเขาชนะ!

กรรมการพากันชมว่า "คุณเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์มาก หญ้าพวกนี้ปกติทุกคนจะมองข้าม แต่คุณให้คุณค่ากับมัน คุณสมควรเป็น ตัวแทนของมหาวิทยาลัยแห่งนี้"

ชายหนุ่มทำอะไรไม่ได้นอกจากถอนหายใจ จากนั้นก็ถูกเพื่อนลากไปดูการแข่งขันของทางฝ่ายหญิงบ้าง ขณะที่ทุกคนกำลังรอดูอยู่อย่างใจจดใจจ่อ เขาก็ปลีกตัวออกมาเพราะอยากเข้าห้องน้ำ หลังจากเสร็จธุระระหว่างเดินกลับก็ได้ยินเสียงของผู้หญิงสองคนคุยกัน

"คริสเชื่อว่าปลายใส่ชุดไหนดี"

"ชุดสีรุ้งเลยปลาย สวยมากๆ" เสียงของผู้หญิงอีกคนตอบ ฟังดูก็รู้แล้วว่าไม่จริงใจสักนิด แต่เรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเขา ชายหนุ่มตัดสินใจเดินเลี้ยวไปทางอื่น ไม่อยากให้พวกเธอคิดว่าเขาแอบฟัง แต่ระหว่างที่จะเลี้ยวแยกไปอีกทางหางตาก็เห็นเจ้าของเสียงนั้นเข้า

ผู้หญิงที่พูดคนเดียวคนนั้นกับปลายฟ้า วงศ์มณีสกุล...

เป็นเพื่อนกันอย่างน้อยนั้นหรือ

ปลายฟ้าเดินกลับเข้าไปในห้องแต่งตัว ขณะที่กฤษราหันมาเจอกับชายหนุ่มที่เธอรู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตากมาๆ จะว่าเขาเข้ามาขายตั๋วในมหาวิทยาลัยก็หน้าตาดีเกินไปอีก พักหลังนี้มีแต่คนขายตั๋วที่กล้าเข้ามาพูดกับเธอ

"เอ่อ มาหาใคร"

"ไม่ได้มาหาใคร เดินผ่านมาเฉยๆ" ถึงแม้ว่าคำตอบของเซนจะเป็นคำตอบที่แสนจะธรรมดา แต่สำหรับคนฟังอย่างกฤษรานั้นอดที่จะรู้สึกโมโหไม่ได้

"นี่ก็เดินผ่านไปเฉยๆ นะ ระวังเท้าคนอื่นด้วย" หญิงสาวว่าก่อนจะเลิกสนใจคนตรงหน้า แต่ในขณะที่ชายหนุ่มกำลังเดินผ่านไปก็มีผู้หญิงสองคนเดินสวนมาก่อนจะส่งเสียงดั่งहनวहु

"เฮ้ย นั่นเซนนี่ เซน พี่ขอถ่ายรูปด้วยหน่อยนะ หล่อมากเลยนะวันนี้" เสียงนำร่ำคาญนั้นดังอยู่ไม่นานก็หายไปพร้อมกับร่างสูงที่คงจะไปหาที่ถ่ายรูปกับแฟนคลับ กฤษราเบ้ปาก เธอไม่ชอบเลยเวลาที่เห็นผู้หญิงส่งเสียงกรีดกรีด นำร่ำคาญจะตายซัก ผู้ชายนั้นก็...จึ้งๆ แหละ

แต่เดี๋ยวนะ เขาชื่อเซนเหอ

ข่าวของปลายฟ้าก่อนหน้านี้ไม่ใช่กับหนุ่มฮอตอันดับหนึ่งของมหาวิทยาลัยที่ชื่อเซนเหอกหรือ ถ้าเป็นข่าวลือเฉยๆ เธออาจจะปล่อยไป แต่หลังจากพิจารณาอาการของปลายฟ้าแล้วมีความเป็นไปได้สูงว่าเพื่อนของเธอจะสนใจเขา

ยังงั้นนะเหอ

ทุกครั้งที่เพื่อนที่เรียนกับปลายฟ้าพูดเรื่องนี้ขึ้นมาเจ้าตัวจะปฏิเสธแต่ก็แอบทำเอียงอาย และปลายฟ้าก็ดูไม่รำคาญใจเลยเวลาที่มีคนพูดเรื่องนี้บ่อยๆ ผิดกับตอนเรียนมัธยม เวลามีคนพูดเรื่องปลายฟ้ากับผู้ชายเจ้าตัวก็จะแสดงอาการไม่อยากจะตอบออกมา

แต่ที่ปฏิเสธเรื่อยๆ ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ซักมีมูลแะ

เอาเป็นว่าต้องสืบให้ชัดเจนก่อน เพราะที่ผ่านมาเธอไม่เคยเห็นปลายฟ้าสนใจเรื่องความรัก ดังนั้นเธอก็เลยไม่ได้สนใจเช่นกัน เรื่องอื่นสู้ไม่ได้แต่อย่างน้อยเรื่องนี้เธอเชื่อว่าต้องเอาชนะปลายฟ้าได้แน่ พอคิดได้แบบนี้ก็ถูกรักก็หัวเราะเสียงดังออกมาอย่างลึมตัว

"คริสซี่เป็นอะไรนะ ยังไม่แต่งตัวเหอ" เพื่อนคนหนึ่งในสาขาของเธอถามขึ้น วันนี้ก็ถูกรักก็ลงแข่งขันเป็นตัวแทนของสาขาเหมือนกัน และก็ต้องมาเจอกับปลายฟ้าตอนแข่งขันรวมอีกเหมือนเดิม อย่างน้อยชุดสีรุ้งนั้นน่าจะช่วยให้ปลายฟ้าสวยน้อยลงมาน้อยเพื่อที่เธอจะได้มีโอกาสชนะ โดยการแสดงความสามารถพิเศษของกฤษราเป็นการโชว์เต้นบัลเลต์ที่แสนจะไฮโซ ในขณะที่ปลายฟ้ามาโชว์ทำขนมไทยโบราณ ชัยชนะก็เห็นงักนอยู่

"ผู้ชนะตำแหน่งดาวมหาวิทยาลัยในปี นี้คือ...นางสาวปลายฟ้า วงศ์มณีสกุล"

สิ้นเสียงประกาศกษรากรักหันขวับไปที่ผู้หญิงใส่ชุดสีรุ้ง ยอมรับนิดหน่อย ก็ได้ว่าปลายฟ้าใส่ชุดนี้แล้วไม่ได้น่าเกลียดอย่างที่คิด แต่อีกแค่ทำขนมไทย มันน่าพิสมัยตรงไหนกัน

"ว่าแล้วว่าคุณหนูปลายต้องชนะ" ธันวาพูดขึ้น ชายหนุ่มอีกสองคนที่นั่งอยู่ข้างๆ กอดดอกท่าเดียวกันก่อนจะพยักหน้าเห็นด้วยอย่างพร้อมเพรียง ส่วนคนที่นั่งริมสุดอย่างเซนก็มองชัยชนะของปลายฟ้าอย่างครุ่นคิด ยิ่งมองหญิงสาวที่ได้อันดับสองที่มีสีหน้าเหมือนกลิ่นดินเข้าไปก็รู้สึกว้าว ชาติหลุดตาแปลกๆ

แต่มันไม่เกี่ยวอะไรกับเขาเนี่ยนา คิดไปก็เปล่าประโยชน์

ตอนนั้นอาจจะจริงที่เซนคิดอย่างนั้น แต่หลังจากนั้นไม่นานเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกันกับตัวเขาเรื่องนี้ก็วกกลับมาวุ่นวายกับเขาจนได้ เพราะเรื่องกิจกรรมดาวเดือนของมหาวิทยาลัยทำให้เขากับปลายฟ้าต้องมาเจอกันบ่อยๆ และถ่ายรูปทำกิจกรรม แล้วข่าวลือเด็มนักก็กลับมาอีกครั้ง

วันนี้ก็เป็นอีกวันที่เขาต้องโดดซ้อมบาสเกตบอลกับเพื่อนแล้วมาถ่ายรูปปรอมมหาวิทยาลัยเพื่อเป็นการโปรโมต ซึ่งโปรโมตอะไรเขาก็ไม่รู้ได้แต่ทำให้มันเสร็จๆ ไปเพราะปฏิเสธไม่ได้

ก็มารดาของเขาเล่นพาเขามาด้วยตัวเอง หลังจากคุยกับทุกคนเสร็จ ทำนอกรับรถก็คุยโทรศัพท์ต่อเรื่องงานไม่หยุด ขณะที่ปลายฟ้ากับเซนนั่งรอดำรูปอยู่ หญิงสาวมองมารดาของเซนที่ดูเหมือนจะไม่มีเวลาคู่กับลูกชายด้วยซ้ำ นั่นทำให้เธอนึกถึงตัวเอง

มีพร้อมทุกอย่าง ยกเว้นเวลาจากคนในครอบครัว

"เหมือนที่บ้านปลายเลย" ปลายฟ้าพูดขึ้น

"ว่าอะไรนะ" เซนถามกลับ ที่ผ่านมาเขาไม่ค่อยได้คุยกับปลายฟ้าเท่าไรเพราะคิดว่าจะวุ่นวายหากมีคนอื่นเอาไปลือผิดๆ อีก ถึงเขาจะไม่ได้คิดอะไร แต่สำหรับผู้หญิงคงไม่ค่อยดีนัก

"แม่เซนนะยุ่งเหมือนแม่ปลายเลย ปีนี้ปลายคุยกับแม่แค่สามสิบประโยคเองนะ"

"ยังดีกว่าแม่ฉัน เขาชอบพูดคนเดียว" ทันทีที่เซนพูดจบปลายฟ้าก็หัวเราะเสียงดัง การที่เขาทำหน้านิ่งแล้วพูดแบบนี้ทำให้เธอยังรู้สึกวุ่นวาย

"เอ่อ เซน แม่ต้องไปก่อนนะ" มารดาของเซนว่าก่อนจะหันมามองมาให้ปลายฟ้าแล้วเดินออกไป ความรู้สึกอันแสนจะคุ้นเคยนี้ทำให้ปลายฟ้ารู้สึกประหลาด เธอไม่ได้เป็นคนเดียวที่อยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่ทำงานจนไม่มีเวลาให้ลูก ที่ผ่านมามีแต่ครอบครัวอันอบอุ่นของกฤษรา แต่ข้างนอกนั้นจะต้องมีคนที่เป็นแบบเธอซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือคนตรงหน้า

"แต่แม่เซนก็ยังไม่พูดสำหรับมาดูนะ" หญิงสาวว่า

"ก็เขาเป็นอธิการบดี ต่อให้เป็นคนอื่นก็ต้องแวะมาดูอยู่แล้ว" ชายหนุ่มยกไหล่ หากเป็นเมื่อก่อนเขาก็อาจจะรู้สึกหงายบ้าง แต่เพราะมีเพื่อนก็เลยไม่ได้สนใจอะไรอีกแล้ว บิดาและมารดาของเขาก็งานยุ่งกันอยู่ตลอดเวลา ในหนึ่งปีอาจจะมามีบางวันที่ได้ทานข้าวด้วยกัน แต่จะวันไหนเขาก็เลิกรอแล้ว

ปลายฟ้ายิ้มแห้งๆ ไม่ได้พูดอะไรต่อ

"เธอนะ มีเพื่อนคนอื่นอีกไหม" อยู่ดีๆ เขาก็ถามขึ้น

"เอ่อ หมายความว่ายังไง"

"คนนั้นที่ได้ที่สองนะ เพื่อนกันใช่ไหม"

"คริสซี่เหรอ ใช่ เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่จำความได้ แม่เราก็เป็นเพื่อนกัน" ปลายฟ้าเล่าด้วยรอยยิ้ม นอกจากกฤษราเธอก็ไม่มีเพื่อนสนิทที่ไหนอีก

"อ้อ" เขาตอบสั้นๆ

"ใช่ ปลายฟ้าจะถามเซนนานแล้ว ไปเจอใบคำร้องย้ายสาขาของปลายฟ้าที่ไหนเหรอ"

เธอเล่นเก่งกว่ากฤษราก็ยังรู้สึกมีแรงฮึดที่จะเล่น

"ฮ้า ปลายนะเธอเล่นบาส" ธันวาทำหน้าตาตกใจ

"เล่นกีฬาไม่ได้ฆ่าคนตาย ทำไมต้องตกใจขนาดนั้น" เซนพูดขึ้น

"โรบอตอบย นิมมนุษย์เขาคุยกัน อย่าเพิ่งแทรก"

พอธันวาพูดจบปลายฟ้าก็หัวเราะเสียงดังจนทุกคนหันมามอง แม้แต่เสียงหัวเราะก็ยังสวย ถึงจะดังไปหน่อยก็ตาม เป็นครั้งแรกที่หญิงสาวรู้สึกของตัวเองเริ่มสนุกที่ได้รู้จักคนโน้นคนนี้ บางทีการที่ต้องแยกกับกฤษราก็อาจจะเป็นเรื่องที่ดีเหมือนกัน

"เออ จริงๆ เราเป็นผู้ชายที่ตลก แต่ก็ไม่ได้ตลกแบบนี้ตลอดนะ บางมุมก็มีเท่ๆ บ้าง เอาอย่างนี้สิ ไว้ว่างๆ ลองไปเล่นบาสด้วยกันบ้าง" อันที่จริงธันวาก็นึกไม่ออกว่าการเล่นบาสเกตบอลกับผู้หญิงสวยๆ มันจะเป็นยังไง อาจจะต้องอ่อนข้อให้หรือว่าอาจจะแกล้งโยนไม่เข้าห่วง มีหลายอย่างที่เขากังวลอย่างเช่นเรื่องที่จะทำให้ปลายฟ้าบาดเจ็บ

"ทำไมเรียกเซนว่าโรบอตอบยล่ะ" ปลายฟ้าถาม

"ก็มันพูดไม่เหมือนคนนี่ สังเกตดีจ"

"จริงด้วย แต่ตลกดีนะ"

ดูเหมือนว่าปลายฟ้าจะเป็นคนเข้ากับคนง่ายไม่เหมือนที่ตัวเองคิดเอาไว้ตอนแรก เมื่อตัดสินใจที่จะไม่ย้ายสาขาแล้วเธอก็พยายามจะเข้ากับเพื่อนที่เรียนสาขาเดียวกันให้ได้ ก็เลยพอจะมีเพื่อนอยู่บ้าง

แต่ก็ยังไม่มียุติเพื่อนผู้ชาย นี่เป็นครั้งแรก

หลังจากวันนั้นไม่กี่วันธันวาก็นัดให้ทุกคนมาเล่นบาสด้วยกัน และแน่นอนว่ามีปลายฟ้าด้วย ทุกคนเกร็งกันหมดยกเว้นเซน แต่แทนที่จะต้องอ่อนข้อให้ปลายฟ้า หรือแกล้งโยนลูกให้ไม่ลงห่วง พวกเขากลับมีความเครียดอย่างอื่นขึ้นมาแทน

เครียดว่าจะแย่งบอลจากหญิงสาวยังงี้ ไหง่คนสวยเล่นบาสโคตรเก่ง!

"ไอ้ธัน ปล่อยให้ทีมชาติปะวะ ดูดิขนาดวิ่งตั้งนานยังดูไม่เหนื่อย" นิกก็พูดขึ้น ก่อนหน้านั้นเขาจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองใจเต้นแรงด้วยความตื่นเต้นแค่ไหน แต่ตอนนี้ก็กลับรู้สึกเหนื่อยจนหัวใจแทบหยุดเต้น ทั้งธันว่า ธนดล และเขานั่งอยู่บนพื้นข้างสนามเพื่อดูปลายฟ้ากับเซนเล่นกันสองคนแบบวันออวัน

"เก่งนะ สามคนนั้นหมอบไปแล้ว" เซนว่า

"เมื่อก่อนปลายเล่นบ่อย แต่หลังๆ เปลี่ยนมาชกมวย แบบฟิตเนสซะไม่ได้จริงจิงอะไร" ปลายฟ้าว่า พอฤดูฝนเข้าเรียนมหาวิทยาลัยก็เลยไม่ค่อยมีเวลามาเล่นกับเธอและกฤษราอีก เธอจึงหากิจกรรมอย่างอื่นทำแทน

"พอแค่นี้ก่อนเถอะ ฉันต้องกลับบ้านแล้ว"

"โอเค" ปลายฟ้าว่า

เซนเดินไปที่กระเป๋ของตัวเองพร้อมกับปลายฟ้า เขาหยิบผ้าขนหนูขึ้นมาเช็ดเหงื่อ เห็นหญิงสาวหยิบน้ำมาดื่มแล้วก็เก็บลงไปในกระเป๋ารูตชิปเตรียมจะสะพาย

"เหงื่อเธอออกเยอะเลย เอานี้เช็ดก่อนดีกว่า" ชายหนุ่มพูดขึ้นมาพร้อมหยิบผ้าขนหนูอีกผืนในกระเป๋ของเขาเช็ดที่ข้างลำคอของอีกฝ่ายดูแล้วอาจจะเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมเท่าไร เหมือนกับเขาพยายามจะแตะอึ่งผู้หญิง แต่ปลายฟ้ากลับไม่รู้สึกรู้สึกร่างนั้น สายตาของเขาไม่ได้มีเจตนาแอบแฝง กลับหมายความว่าอย่างที่เขาพูดจริงๆ

"ชะ...ขอบคุณมาก" ปลายฟ้ากล่าวขอบคุณเสียงสั้น ใจเธอเต้นแรงไปหมด หญิงสาวจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าวันนั้นเดินออกมาด้วยสีหน้ายังงี้ รู้แต่ว่าตั้งแต่วันนั้นไม่ว่าจะเห็นเซนที่ไหนเธอก็ไม่กล้าสบตาอีกเลย

ความอึดอัดนี้ทำให้ปลายฟ้ารู้สึกเหมือนกำลังหายใจไม่ออก เธอต้อง

ระบายให้ใครสักคนฟัง แต่เพื่อนที่เรียนด้วยกันก็ไม่สนิทกันมากพอ ดังนั้นจึงกลายเป็นกฤษราที่ต้องฟังเรื่องของผู้ชายนิรนามคนนี้ ตอนแรกกฤษราก็สงสัยอยู่ว่าคนที่ปลายฟ้าเล่าคือใคร

แต่สมองอันชาญฉลาดของเธอนั้นประมวลความน่าจะเป็นออกมาได้แค่คนเดียวก็คือคนที่เธอสงสัยในตอนแรก ฟังดูแล้วน่าจะเป็น...เซน

"เป็นเรื่องของเพื่อนของเพื่อนนะ แล้วคริสชื่อว่าไง"

"ไม่ว่ายังไง ถ้าชอบก็บอกเขาไปสิ" กฤษราแนะนำ ดีเลย ชอบเข้าไปชอบให้มากๆ เวลาผิดหวังจะได้รู้สึกว่าการที่ไม่ได้ตั้งใจสักเรื่องมันเป็นยังไง

"แต่เพื่อนของปลายฟ้าอายุมาก"

"ถ้าอย่างนั้นก็ตัดใจเถอะ ปลายบอกนี่ว่าผู้ชายคนนั้นเขาดีมาก คนแบบนั้นผู้หญิงติดเยอะแฉะ"

"แต่เขาก็ดูไม่เจ้าชู้เลยนะ"

"ปลายรู้หรือว่าเพื่อนชอบคนไหน" กฤษราแก้งถาม ยิ่งเห็นปลายฟ้าเอียงอายก็ยิ่งแน่ใจ ตอนนี้เพริชยาในตัวของเธอกำลังโหมกระหน่ำอย่างบ้าคลั่ง ทั้งตื่นเต้นและดีใจที่สุดในที่สุดก็มีเรื่องนำเสนอให้เอาชนะปลายฟ้าอีกเรื่อง แม้ว่าตนเองก็ไม่ได้มีประสบการณ์ด้านความรักอะไรมาก่อน แต่ยังไงเรื่องนี้เธอก็คิดว่าตัวเองต้องไวกว่านางฟ้าแสนสวยอย่างปลายฟ้าแน่นอน

"ไม่รู้หรอก ก็ฟังจากที่เพื่อนเล่า" ปลายฟ้าว่า

"เป็นคนดีขนาดนั้นถ้าไม่รีบก็อาจจะโดนแย่งก็ได้นะ" จะถือว่าเป็นการประกาศสงครามโดยที่อีกฝ่ายไม่รู้เรื่องด้วยก็ได้ แต่ยังไงก็ตามหลังจากนี้เธอต้องไปหาวิธีที่จะแย่งผู้ชายคนนั้นมา หรืออย่างน้อยก็กันให้ปลายฟ้าไม่สมหวัง

"ทำไมช่วงนี้คริสที่ชอบทำท่ากัดปากแบบนั้นบ่อยจัง ไม่เจ็บหรือ"

"โหะๆๆ มันเป็นสไตล်นะ ปลายไม่เข้าใจหรอก"

นางสาวอันดับสอง

28

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)